

Arrest

nr. 305 429 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNAPPE
Rue Lucien Defays 24 - 26
4800 VERVIERS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat M. SNAPPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient vanuit het gesloten centrum van Holsbeek op 16 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 3 april 2024 besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Marokkaanse nationaliteit en bent u van Berberse etnie. U bent geboren op 21 januari 1999 in Nador in Marokko. U groeide op bij uw ouders en heeft twee jongere broers en een zus die nog thuis wonen. Uw vader wilde niet dat u zou studeren of werken en u diende een hoofddoek en

traditionele kledij te dragen. Als kind werd u naar een privé-school gestuurd door uw vader, maar toen hij dat niet meer kon betalen, werd dat een staatsschool. Later behaalde u op eigen initiatief en zonder medeweten van uw vader uw baccalaureaat. U heeft ook een diploma als naaister.

Nadat u op 8 juli 2019 werd uitgehuwelijkt met een elf jaar oudere welstellende man, wilde hij evenmin dat u zou werken. U kreeg met deze man, I. B. genaamd, één dochtertje. Zij is thans twee jaar oud. Uw echtgenoot zou nooit enige interesse voor jullie dochter hebben getoond. U verklaarde te zijn geslagen en bedregen door uw echtgenoot. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in Nador dd. 13 april 2022 zijn jullie gescheiden, waarna u in een gerechtelijke procedureslag terecht kwam voor de Marokkaanse rechtbanken en u en uw echtgenoot twistten over het onderhoudsgeld voor uw dochtertje. U gaf aan dat de rechtbank in Nador u 1000 dirham (+/- 100 euro) onderhoudsgeld had toegekend, bedrag hetwelk u onvoldoende achtte. Zeer recent, op 26 maart 2024 vond er nog een zitting plaats op de familierechtbank in Nador, die in uw afwezigheid door uw raadsman werd uitgesteld naar latere datum.

Na uw echtscheiding bent u terug thuis gaan wonen bij uw ouders. Maar toen beleefde u een moeilijke tijd en had u veel ruzie met uw vader die vond dat u schuldig was aan de echtscheiding. Uw vader heeft u een keer geslagen toen u op een dag zonder hoofddoek naar buiten was gegaan. Tevens, toen u een keer op café zat met uw ouders werd u aan de toiletten aangesproken door de broer van uw ex-echtgenoot die u duidelijk maakte dat uw dagen geteld waren. Daarbovenop, een dag dat u met uw ouders naar het ziekenhuis reed voor een onderzoek, werd u een keer opzettelijk bijna aangereden door een auto. U vermoedde dat uw ex-echtgenoot hier achter zat.

U heeft twee jaar geleden een nieuwe man leren kennen en bent verloofd met hem. Zijn naam is W. M., een familielid van u, ook Marokkaan, met Nederlandse nationaliteit die woont in België en werkt bij Mc Donalds. Om dit huwelijk te kunnen regelen bent u naar Nederland gereisd – er werd een visum kort verblijf (30 dagen) uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten -, waar u in Eindhoven aan kwam op 23 september 2022. U verbleef dan eerst een tijd in Nederland en reisde vervolgens door naar België. U registreerde zich in de gemeente Sint-Gillis en alle documenten voor uw huwelijk met W. werden verzameld via het Marokkaanse consulaat in België en de Nederlandse autoriteiten.

Op 13 december 2023 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u betrokken was bij de verkoop van verdovende middelen. U verbleef bovendien illegaal op het grondgebied en zodoende werd u vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum van Holsbeek om u te verwijderen van het grondgebied. Er werd een eerste repatriëring gepland op 28 december 2023, die werd uitgesteld wegens gebrek aan medewerking uwentwege. Op 19 februari 2024 zou een tweede poging tot repatriëring plaatsvinden, die opnieuw werd geannuleerd omdat u een verzoek om internationale bescherming indiende op 16 februari 2024.

U vreest bij terugkeer naar Marokko te worden veroordeeld tot de bedelstaf aangezien u daar onvoldoende inkomsten zal hebben om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van u en uw twee jarig dochtertje.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Marokkaans paspoort en identiteitskaart, uw bijlage 3 "Verklaring van aankomst" in België, een arrest van het Hof van Beroep van Nador dd. 25.01.2023, uw huwelijksakte, uw verklaring op eer van uw echtscheiding, een attest van het Consulaat Generaal van Marokko waaruit uw echtscheiding blijkt, een oproepingsbrief van de familierechtbank van Nador voor een hoorzitting van 26.03.2024, twee foto's van u met een blauw oog en tot slot diverse identiteitsdocumenten en attesten van burgerlijke stand van uw verloofde W. M. Al deze documenten zijn kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen plus het feit dat u uw verblijf op het grondgebied op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt

ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest in hoofdde dat u bij terugkeer naar Marokko geen toekomst zal kunnen uitbouwen voor u en uw tweejarige dochter. U vreest op straat te zullen moeten leven en onvoldoende financiële inkomsten te hebben om in het levensonderhoud van uw dochter en u zelf te kunnen voorzien (CGVS p. 13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw vrees in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u reeds sinds 23 september 2022 in Nederland en vervolgens België verblijft (zie Annex 3 dd. 19.10.2022 verklaring van aankomst, uw stuk 2 in uw stukkenbundel; alsook het administratief dossier) en dat u pas op 16 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan worden verwacht dat zij dit onverwijld te kennen geeft bij aankomst. Daarenboven bleek u pas om internationale bescherming te hebben verzocht nadat u geïnformeerd werd dat u werd onderworpen aan gedwongen verwijderingsmaatregelen. Op 13 december 2023 werd u door de politie van de zone Brussel-Oost geïntercepteerd in het kader van verkoop van verdovende middelen, waarbij werd vastgesteld dat uw visum reeds lang vervallen was en u zich zonder geldige verblijfsdocumenten op het grondgebied bevond en werd u onder Bijlage 13 septies dd. 14.12.2023 overgebracht naar een gesloten centrum (zie administratief dossier). Aldaar en toen diende u bij aankomst evenmin een verzoek om internationale bescherming in. Pas twee maanden later, medio februari 2024, verzocht u om internationale bescherming. Op deze manier verhinderde u uw repatriëring naar Marokko die op 19 februari 2024 was gepland. Er moet worden onderstreept dat er reeds eerder een vlucht was gepland, namelijk op 28 december 2023, waar u geen vrijwillig gevolg aan gaf als DEPU (niet geëscorteerde repatriëring). Pas drie dagen vóór de tweede geplande vlucht op 19 februari 2024, die onder escortering van de federale politie zou plaatsvinden, diende u een verzoek om internationale bescherming in. **Dat u dus meer dan anderhalf jaar wachtte om internationale bescherming te vragen en dit verzoek pas indiende op het moment dat u voor de tweede keer dreigde te worden gerepatriëerd naar Marokko, doet zeer ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.** Een en ander wijst er immers op dat u een verzoek om internationale bescherming indiende enkel en alleen om uw repatriëring te verhinderen en niet omdat u daadwerkelijk enige nood heeft aan internationale bescherming.

Verder moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw motieven van uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. U kwam immers eerst vanuit Marokko in Nederland aan op 23 september 2022 met een NL-visum in uw Marokkaans paspoort dd. 2.9.2022 en u bent vervolgens een maand in Nederland gebleven om dan door te reizen naar België (CGVS p. 5). Ten eerste doet het de wenkbrouwen fronsen dat u zelf niet meer weet wanneer u uit Marokko bent vertrokken en wanneer u in België aankwam, u weet immers niet of dit in “2022 of 2023 of 2024” was (CGVS p. 5 + 6). Dat u uw moment van vertrek en aankomst niet in de tijd kan situeren, terwijl u een volwassen opgeleide vrouw bent die zelfstandig naar Europa was gereisd, is een bevreemdende vaststelling en wijst er op dat u uw land niet verlaten hebt omwille van een gegronde vrees van vervolging, wat bijkomend bevestigd werd doordat u, toen u op 13 december 2023 door de Belgische politie gevraagd werd waarom u niet wou terugkeren naar Marokko, simpelweg antwoordde “Je n’ai rien à faire là bas” (administratief dossier formulier bevestiging horen vreemdeling 13/12/2023). Ten tweede verklaarde u u dat uw motief voor vertrek uit Nederland naar België was gelegen bij uw wens te wonen bij uw verloofde in België (DVZ vragenlijst, p. 12). Met deze verklaring maakte u nogmaals duidelijk dat u naar België kwam om heel andere redenen dan het zoeken van internationale bescherming: u wilde naar België komen om bij uw verloofde te zijn en hier met hem te trouwen. Een en ander heeft u herhaald tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dd. 27.03.2024, want op de vraag waarom u naar België kwam, antwoordde u dat u wilde trouwen en de documenten voor het huwelijksdossier in orde wilde brengen (CGVS p. 6). U legde bij uw stukken ook diverse documenten en attesten van de burgerlijke stand neer van u en uw verloofde, documenten die u omschreef als uw “huwelijksdossier” (CGVS p. 3-4). Geconfronteerd met de vraag waarom u pas internationale bescherming vroeg op het moment dat u al een hele tijd in België was, verklaarde u dat het uw bedoeling was om hier uw leefsituatie te verbeteren, te trouwen, een vaste woning te hebben, te kunnen werken en studies te kunnen opnemen (CGVS p. 6). U gaf aan dat u geen andere voorgaande verblijfsrechtelijke procedure had doorlopen dan de huwelijksaanvraag (CGVS p. 6). U had inderdaad in Nederland evenmin internationale bescherming aangevraagd. In deze omstandigheden werd er dan ook vastgesteld dat u niet naar België kwam om bescherming te zoeken tegen vervolging of ernstige schade, maar met de duidelijke intentie om een huwelijk aan te gaan. Dit alles ondergraft uiteraard verder de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees op zeer ernstige wijze.

Bovendien moet worden vastgesteld dat geen van de motieven die u uiteindelijk aanbracht in het kader van uw verzoek om internationale bescherming weet te overtuigen.

Uw concrete vrees bij terugkeer naar Marokko situeerde u in hoofddorde bij uw tweejarige dochter, die volgens u "het grootste slachtoffer zou worden en het meeste zou afzien" (CGVS p. 13). Hierover doorgevraagd, gaf u aan dat uw dochter het nu zonder vader of moeder moest stellen in Marokko en dat u niet voor haar zou kunnen gaan werken (CGVS p. 13). U stelde vooral vrees te hebben voor hoe het zou zijn voor u en uw dochter bij terugkeer, u wist immers niet waar en hoe jullie dan zouden leven, hoe u voor haar zal kunnen zorgen, want u heeft geen werk in Marokko en in België heeft u wel altijd gewerkt (CGVS p. 13). U gaf aan dat u alleen wel uw plan zou kunnen trekken maar samen met uw dochter niet (CGVS p. 13). Verder vroeg u zich ook af hoe u in Marokko zelfstandig zou leven, want aangezien u enkel uw baccalaureaat heeft, vroeg u zich af hoeveel uw loon in Marokko zou bedragen en verwees u naar de vele betogingen in Marokko waarbij zelfs hoogopgeleiden het gebrek aan werk en voldoende loon aan de kaak stellen (CGVS p. 15). U herhaalde dat u naar België was gekomen om voor uw dochter een toekomst uit te bouwen en voor haar te kunnen werken (CGVS p. 16). U vroeg bescherming tegen de "armoede", "hongersnood" en het gebrek aan stabiel leven in Marokko (CGVS p. 16).

Wat betreft al deze socio-economische motieven, verwees u naar een situatie in uw regio van herkomst waarbij het voor u onmogelijk zou zijn om werk te vinden en in het levensonderhoud van u zelf en uw dochter te voorzien (CGVS p. 15). Aangezien volgens wat u zei zelfs hoogopgeleiden geen werk vinden in Marokko, bent u naar Europa gekomen om een beter leven te hebben voor uw dochter en u (CGVS p. 15). Er moet ten eerste worden opgemerkt dat u uw tweejarig kind heeft achtergelaten in Marokko, alwaar het sedertdien door uw familie wordt opgevoed, omdat u eerst voor zichzelf uw documenten in orde wilde brengen en een vaste plek wilde hebben vooraleer uw dochter naar Europa te brengen (CGVS p. 10). Deze verklaring klemmt zeer ernstig met uw voorgehouden vrees niet voor uw kind te zullen kunnen zorgen in Marokko, aangezien u uw kind achterliet in het land waar u stelt een vrees te moeten koesteren. Uit uw verklaringen blijkt verder geenszins dat het door u opgehangen beeld van armoede en tegenspoed op de arbeidsmarkt in Marokko oploopt tot enige vorm van vervolging of ernstige schade. Wel integendeel, uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u en uw familie het economisch goed stelde in Marokko. Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat u in Marokko steeds opeenvolgende verblijfplaatsen had en u dus nooit op straat heeft geleefd aldaar (CGVS p. 7). U woonde sinds uw geboorte bij uw ouders, vervolgens bent u gehuwd en ging dan wonen in het huis van uw echtgenoot, na de scheiding ging u terug bij uw ouders wonen, om vervolgens alleen naar Europa te vertrekken (CGVS p. 7). Uw vader had een eigen voedingswinkel vroeger en werkt nu niet meer wegens ziekte, hoge bloeddruk en "gebrek aan geduld" (CGVS p. 9). Uw moeder werkt niet (CGVS p. 9). Desalniettemin blijken uw ouders in Marokko geen financiële zorgen te hebben, wonen zij in een woning met andere leden van de familie en voedden zij naast uw tweejarige dochter ook nog uw twee broers en zus op (CGVS p. 9+10+18). U omschreef uw familie zelf als "niet arm en niet rijk, normaal" (CGVS p. 12). Toen u kind was, betaalde uw vader een privéschool voor u en zorgde hij zelfs dat een bus u thuis kwam ophalen en naar school bracht (CGVS p. 12). Waar u verwees naar armoede en hongersnood in Marokko, bleek uw familie hier alleszins niet het slachtoffer van te zijn. Bovendien maakte u het niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Marokko zelf niet zou kunnen instaan voor kosten van het levensonderhoud van uw één dochtertje. Eens in Europa aangekomen, stuurde u vanuit België immers geld naar uw ouders dat bestemd was voor uw dochter die bij hen verblijft (CGVS p. 13). U gaf aan te hebben gewerkt in België als poetsvrouw "in het zwart" (CGVS p. 16). U kan behalve Arabisch en Berbers ook Frans spreken (CGVS p. 16). U heeft gestudeerd aan privé- en staatsscholen in Marokko (CGVS p. 12+ 13). U beschikt over een diploma baccalaureaat in Marokko en u heeft een diploma als naaister (CGVS p. 14). In deze omstandigheden kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u in de toekomst wel degelijk in staat zal kunnen zijn om in Marokko in u en uw dochters levensonderhoud te voorzien en zo alleszins gespaard te blijven van een economische toestand die oploopt tot vervolging of ernstige schade. U maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het voor u niet mogelijk zou zijn om te werken in Marokko, zoals u dat in België steeds heeft gedaan. Hierbij kan in herinnering worden gebracht dat u op het punt stond te huwen met een familielid van Marokkaanse origine en niets u tegenhoudt u met uw toekomstige echtgenoot in Marokko te vestigen.

U verklaarde verder dat het voor u onmogelijk was om te gaan werken in Marokko omdat uw vader dat niet toeliet en dat de mannen in uw regio van herkomst (Rif regio) niet willen dat de vrouwen studeren en werken (CGVS p. 8). U gaf aan dat u allesbehalve vrij kon leven thuis in uw ouderlijk gezin (CGVS p. 12), dat u ook tijdens het huwelijk met uw ex-echtgenoot "niets mocht" en dat u "constant door hem werd geslagen" (CGVS p. 12). Het CGVS wijst er op dat u erin geslaagd bent om zonder het medeweten van uw vader in Marokko het diploma baccalaureaat te halen (CGVS p. 8). U bent thans een volwassen vrouw van 25 jaar die er ook in geslaagd is alleen naar Europa te reizen en eerst naar Nederland en dan naar België kon gaan om te huwen met uw verloofde (CGVS p. 5). Met deze verlovingsbeoogde u uw tweede huwelijk terwijl u actueel met uw ex-echtgenoot nog twist in een Marokkaanse rechtbank over de alimentatie voor uw dochtertje (CGVS p. 3+6). Er kan moeilijk worden ingezien waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om u in Marokko te vestigen weg van uw familie of uw ex-echtgenoot. Wanneer u gevraagd werd om zich elders in Marokko te vestigen,

weg van uw familie, vroeg u zich luidop af naar waar u dan zou gaan, en bij wie, en u vreesde op straat te zullen moeten leven en dat de mensen u niet met rust zullen laten als gescheiden vrouw (CGVS p. 17). Maar zoals eerder gesteld, bent u er in geslaagd om een leven op te bouwen buiten Marokko, waardoor dit zeker mogelijk moet zijn voor u in uw thuisland. Het CGVS wijst er ook op dat uw bewering "constant te zijn geslagen" door uw ex-echtgenoot niet meer dan een blote bewering was en u hiervan geen enkel document voorlegde. Nu u van één beweerdelijke slag van uw vader (cfr infra) zelfs twee foto's van uw verwonding neerlegt, valt maar erg moeilijk aan te nemen dat u van de "constante slagen" van uw ex-echtgenoot geen enkel stuk kan voorleggen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in de toekomst een risico loopt op vervolging of ernstige schade door uw ex-echtgenoot. Jullie geschillen spelen zich luidens uw verklaringen allemaal af voor de rechtbank. Ook dient hierbij herhaald te worden dat u inmiddels gescheiden bent en bezig met de voorbereidingen van uw tweede huwelijk.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Marokko een veel grotere vrijheid had en het beter stelde dan zou moeten blijken uit het door u opgehangen beeld. Uw ex-echtgenoot stond er op dat u nog voor het huwelijk een eigen paspoort zou regelen, zodat het voor u mogelijk was om mooie huwelijkskledij te kopen in Melilla en nadien te reizen (CGVS p. 4). U bent gescheiden van uw echtgenoot en uw ouders namen u nadien terug op in hun huis (CGVS p. 12). U ging samen met uw ouders op café (CGVS p. 14). Het is thans uw moeder die uw dochter, door u daar achtergelaten, opvoedt (CGVS p. 10). U kan met uw dochter videocalls houden (CGVS p. 18). Uw toekomstige tweede echtgenoot is een familielid van u en is naar Marokko gekomen om u daar te ontmoeten (CGVS p. 11). U was dus in de mogelijkheid een tweede huwelijk aan te gaan, een huwelijk dat u vrijwillig wenste aan te gaan (CGVS p. 6). U kreeg de nodige medische en psychologische behandelingen in Marokko (CGVS p. 14 + 18). Uit al deze elementen blijkt niet dat uw situatie in uw familie of in uw eerste huwelijk aanleiding gaf tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Er moet voor de volledigheid worden onderlijnd dat de familiaal vermogensrechtelijke discussie die u met uw ex-echtgenoot blijkt te hebben in Marokko betreffende de alimentatie voor uw dochter buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt en daarmee ook buiten de bevoegdheden van het CGVS.

Waar u overigens verklaarde dat u uw rechten niet zou krijgen in Marokko, moet worden opgemerkt dat uw rechtszaak over het onderhoudsgeld volgens uw verklaring nog lopende is (CGVS p. 14) en uit de door u neergelegde stukken blijkt ook dat u zelf beroep heeft aangetekend tegen het eerste vonnis van de familierechtbank van Nador, waarbij u in die beroepsprocedure de bijstand had van een eigen raadsman (stuk 3 stukkenbundel verzoekster). Dat u uw rechten bijgevolg niet zou kunnen laten gelden, heeft u bijgevolg allerminst aannemelijk gemaakt, wel integendeel. Dit is niet meer dan een blote bewering. Uit algemeen beschikbare informatie blijkt overigens dat er in Marokko een werkend gerechtelijk apparaat bestaat, waarop u beroep kan doen. Dat u het niet eens bent met de inhoud van een gemeenrechtelijke uitspraak in uw land van herkomst, valt evident tevens uit het toepassingsgebied van de internationale bescherming.

Dat u voorhiel bij geen enkele organisatie in Marokko terecht zou kunnen voor hulp, is allerminst plausibel. U blijkt slechts één organisatie te hebben aangezocht, maar weigerde verder hun hulp omdat deze volgens u "alle informatie doorspeelden aan uw echtgenoot" (CGVS p. 14). U beweerde verder dat er u geen hulp kon worden gevonden in Nador, waarbij het echter onduidelijk was waarop u zich hiervoor baseerde (CGVS p. 15). Op de vraag of u dan geen hulp kon zoeken buiten Nador, gaf u aan dat u liever in Europa hulp wilde zoeken dan deze in Marokko te vragen (CGVS p. 15). U verklaarde verder in tegenspraak met bovenstaande dat u wel "veel had geprobeerd" hulp te krijgen maar dat u geen hulp had kunnen krijgen in Marokko, waarbij het echter weer onduidelijk bleef waar u zich op baseerde om deze uitspraak te doen (CGVS p. 15). Er moet bovendien worden opgemerkt dat u wel degelijk hulp had gekregen in Marokko. Het was immers met de tussenkomst van een leerkracht dat u op kosteloze wijze uw baccalaureaat had kunnen behalen aan een staatsschool (CGVS 16). Op basis van uw verklaringen is duidelijk dat u geen enkele concrete poging heeft ondernomen om effectief op te zoek te gaan naar hulp in Marokko. U maakte het alleszins niet aannemelijk dat het voor u onmogelijk was om enige hulp in Marokko aan te zoeken. Gelet de door u geschetste precaire situatie, komt uw manifest en totaal gebrek aan initiatief om uit uw voorgehouden situatie te geraken, zo weinig aannemelijk voor, waardoor dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Bij de vervolgingsfeiten waar u aan zou zijn bloot gesteld, moeten de volgende kanttekeningen worden gemaakt.

U verklaarde dat uw vader u heeft geslagen omdat u een keer zonder hoofddoek naar buiten was gegaan (CGVS p. 4 + 18). U legt van deze toen opgelopen verwonding twee foto's neer (stuk 8 stukkenbundel verzoekster). Betreffende deze foto's dient vooreerst te worden aangestipt dat deze in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Daarnaast kan uit uw foto's

kan niet worden afgeleid wanneer en waardoor de verwondingen precies zijn ontstaan, laat staan wie er verantwoordelijk voor zou zijn.

Het CGVS wil in deze context tussentijds opmerken dat het hebben van een eigen mobiele telefoon als inwonende dochter van uw familie geen internationaal beschermd mensenrecht is. Bovendien gaf u aan dat als u wilde telefoneren hiervoor de gsm van uw moeder kon gebruiken (CGVS p. 18).

Betreffende uw beweerdelijke opzettelijke aanrijding, vertelde u voor dat u hiervoor klacht had ingediend bij de politie die de zaak blijkbaar heeft onderzocht, want uit hun bevindingen bleek dat de betrokken bestuurder te snel reed omwille van zijn zieke moeder (CGVS p. 14). Bijgevolg is deze voorgehouden aanrijding die een aanslag op u zou zijn geweest, beraamd door uw ex-echtgenoot opnieuw niet meer dan een blote bewering. Dat u bovendien geen beroep zou hebben kunnen doen op de Marokkaanse autoriteiten ter eventuele bescherming hiervoor, werd tegengesproken door uw eigen verklaring.

En tenslotte, dat u mondeling een keer bedreigd werd door de broer van uw ex-echtgenoot toen u naar het toilet ging in een café waar u samen met uw ouders was (CGVS p. 14), is wederom niet meer dan een blote bewering, die niet meer bleek in te houden dan een eenmalige mondelinge bedreiging waarna er niets meer is gebeurd (CGVS p. 14). Dat u samen met uw ouders op café kon gaan wijst er overigens op dat uw voorgehouden beeld van vrijheidsbeperking sterk gerelativeerd dient te worden.

Om al deze redenen moet worden besloten dat het Vluchtelingenstatuut u niet kan worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft, gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko, temeer daar u geen enkele melding van politieke activiteiten (CGVS p. 8) en zeer expliciet stelt geen andere vrees te hebben in Marokko dan een onzekere toekomst te zullen hebben voor u en uw dochter op socio-economisch vlak (CGVS p. 19).

Wat uw eventuele toekomstige huwelijk betreft met een persoon die beschikt over de Nederlandse nationaliteit, dient u zich te wenden tot de gangbare kanalen indien u op basis van dat huwelijk een verblijfsvergunning wenst te krijgen.

U legt geen documenten neer die bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Uw foto's van uw verwondingen, het document in verband met de zitting van de rechtbank van 26 maart 2024 en het arrest van het Hof van Beroep van Nador werden supra reeds besproken. Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat uw overige stukken betrekking hebben op uw identiteit en nationaliteit, alsook deze van uw verloofde, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken evenmin een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 13 van de

richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/33/EU), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/1, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de beginselen van goed bestuur en redelijkheid*”.

In een eerste middelonderdeel werpt verzoekster de overtreding van de termijn van vijftien dagen, zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, op. Verzoekster hekelt meer bepaald dat de verwerende partij, ondanks dat de termijn van vijftien dagen zoals voorzien in voormeld artikel werd overschreden, toch is overgegaan tot een versnelde procedure om de redenen die in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) en h) van de Vreemdelingenwet worden uiteengezet en overigens zonder deze bepalingen uitdrukkelijk te vermelden. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd, is er geen afwijking van deze termijn toegestaan en maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing geen één keer melding van deze termijn die het in acht moet nemen. Volgens verzoekster gaat het om een wezenlijke onregelmatigheid die noopt tot vernietiging, die blijkt geeft van nalatigheid van de verwerende partij en waaruit blijkt dat de versnelde procedure waarin de wet voorziet hierdoor haar doel heeft verloren.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op de “*te late*” indiening van haar verzoek om internationale bescherming. Zij haalt aan dat het opleggen van een tijdslimiet voor het indienen van een beschermingsverzoek zou neerkomen op een drastische beperking van de mogelijkheden om een dergelijk verzoek in te dienen en tegelijkertijd op een beperking van het recht op asiel voorzien in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Opwerpen dat een verzoek te laat is ingediend alleen is niet voldoende om vast te stellen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt geen vrees heeft en om te concluderen dat de door de aanvrager aangevoerde feiten niet geloofwaardig zijn. Een dergelijke motivering komt verzoekster onredelijk voor, temeer daar zij door geen enkele wettelijke bepaling, uitspraak of beslissing in die zin wordt ondersteund. Nog volgens verzoekster lijkt het er zelfs op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn rechtspraak het “*laaf*” indienen van een verzoek om internationale bescherming niet als een bijzonder probleem beschouwt. Bovendien, nog steeds volgens verzoekster, leest de verwerende partij haar situatie veel te restrictief en had zij geen raadsman die haar voorstelde om eerder een beschermingsverzoek in te dienen. Verder, indien het verzoek enkel was ingediend om een uitzettingsbevel uit te stellen, waren er wellicht weinig verklaringen of documenten in haar verzoek opgenomen terwijl verzoekster *in casu* uitvoerig over haar persoonlijke situatie in Marokko heeft gesproken en zij tal van documenten met betrekking tot die situatie heeft overgelegd. Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing op minstens een gedeeltelijk onjuiste redenering is gebaseerd, wat volgens haar opnieuw pleit voor de vernietiging ervan.

In een derde middelonderdeel gaat verzoekster in op de algemene geloofwaardigheid van haar zaak. Zij haalt aan dat zij bij terugkeer naar Marokko vreest door haar vader en haar ex-man te worden mishandeld wegens haar echtscheiding en dat de Marokkaanse samenleving haar om dezelfde reden in een negatief daglicht zal stellen. Bovendien dient volgens verzoekster rekening te worden gehouden met haar etnische afkomst en haalt zij aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld dat Amazigh/Berber haar moedertaal was. Hoewel er vooruitgang is geboekt met betrekking tot de rechten van deze etnische groep in Marokko, blijft de ngo *Freedom House* luidens het verzoekschrift in haar meest recente rapport verklaren dat hun situatie verre van optimaal blijft, in het bijzonder met betrekking tot de situatie van vrouwen van deze etnische groep (stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift). Verder stelt verzoekster dat de situatie van vrouwen in Marokko over het algemeen nog steeds zeer duidelijk verschilt van de situatie van mannen (stukken 2, 4 en 5 bij het verzoekschrift) en dat bovendien, hoewel Marokkaanse vrouwen van hun echtgenoot kunnen scheiden, hun situatie na deze scheiding gekenmerkt wordt door grote moeilijkheden (stukken 6 en 7 bij het verzoekschrift). Verzoekster is van mening dat zij overtuigende, gedetailleerde en levensechte verklaringen heeft gegeven om te bewijzen dat haar persoonlijke situatie in overeenstemming is met deze algemene observaties. Zo heeft zij uitgelegd dat ze onder dwang getrouwd was met een veel oudere man, dat ze haar baccalaureaat had behaald zonder medeweten van haar vader (die niet wou dat ze ging studeren of werken), dat ze geen eigen mobiele telefoon had kunnen krijgen omdat haar vader daar tegen was, dat haar man nooit enige interesse toonde voor hun dochter en dat de enige “*vrijheid*” die hij haar gaf was dat hij haar toestond een eigen paspoort aan te vragen om “*mooie kleren voor haar huwelijk*” in de Spaanse enclave Melilla te kunnen kopen. Geen van deze elementen wordt rechtsgeldig betwist in de bestreden beslissing en er lijkt bewijsmateriaal te zijn dat erop wijst dat verzoekster onder controle stond van haar vader en ex-man. Nog volgens verzoekster heeft zij duidelijk uitgelegd dat in haar regio van herkomst, de Rif-regio, vrouwen hun meest elementaire rechten onderdrukt zien. Het simpele feit dat ze van haar echtgenoot kon scheiden, met de hulp van een advocaat voor de Marokkaanse rechterlijke macht, maakt deze feiten niet ongedaan. Verder verklaart verzoekster dat zij door haar ex-echtgenoot en vader geslagen werd en dat zij foto's heeft overgemaakt waarop het geweld van haar vader tegen haar te zien is. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, wat des te meer versterkt wordt door de volgens haar betreurenswaardige

constatering dat er binnen de Marokkaanse gezinsstructuur een zekere mate van geweld tegen vrouwen voorkomt (stukken 8, 9 en 10 bij het verzoekschrift). Nog volgens verzoekster kan de vaststelling dat zij de exacte datum van haar binnenkomst in België niet kent, niet volstaan om enige inconsistentie in haar relaas vast te stellen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert. Haar relaas van de in Marokko meegemaakte gebeurtenissen is namelijk duidelijk, nauwkeurig en doordrongen van een gevoel van ervaring.

In een vierde en laatste middelonderdeel gaat verzoekster in op de “*formele gronden voor de bestreden beslissing*”. Na enkele theoretische beschouwingen stelt verzoekster dat er bepaalde alarmerende elementen zijn die erop wijzen dat zij in haar land van herkomst niet veel vrijheid genoot, in tegenstelling tot wat uit de bestreden beslissing blijkt. Zo vertoont zij een bijzonder profiel omdat zij gescheiden is van haar man met wie zij op twintigjarige leeftijd gedwongen werd te huwen en verscheen er in maart 2023 een COI Focus over gedwongen huwelijken in Marokko. Daardoor meent zij blootgesteld te worden aan de sociale behandeling die aan gescheiden vrouwen is voorbehouden en aan represailles van haar vader, die er belang bij had dat zijn dochter met deze man zou trouwen, alsook aan represailles van haar ex-echtgenoot van wie zij gescheiden is. Waar niet wordt betwist dat zij haar baccalaureaat heeft behaald zonder medeweten van haar vader bewijst dit volgens verzoekster dat haar vader haar recht op onderwijs heeft willen beperken, terwijl dit één van de meest fundamentele rechten is. Het komt verzoekster bijzonder tegenstrijdig voor te beweren dat zij in Marokko een uitgebreide pseudovrijheid had.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 15 van de richtlijn 2011/95, van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van goed bestuur*”.

Verzoekster geeft aan dat, gelet op haar persoonlijke situatie en de situatie in Marokko, de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a), en c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing lijken te kunnen zijn, maar dat niettemin blijkt dat de bepaling van artikel 48/4, § 2, b) van toepassing kan zijn. Uit de verschillende aangereikte artikelen en rapporten blijkt immers dat de meest fundamentele rechten van verzoekster zowel in haar regio van herkomst als in haar land van herkomst aanzienlijk worden beperkt. Zo heeft zij zeer beperkte toegang tot de arbeidsmarkt, verklaarde zij dat de relatie met haar vader verslechterd was na haar scheiding na een gearrangeerd huwelijk, dat zij door haar vader was geslagen en dat, nogmaals, verschillende elementen de waarschijnlijkheid van deze gebeurtenis lijken aan te tonen. Om deze redenen is het volgens verzoekster onwaarschijnlijk te denken dat zij bij haar ouders zou kunnen gaan wonen als zij naar Marokko zou terugkeren, met name nadat zij in Europa stappen heeft ondernomen om te hertrouwen en internationale bescherming te verkrijgen. Het is volgens haar moeilijk voorstelbaar dat zij door haar vader met open armen zou worden ontvangen nadat zij van de voor haar gekozen echtgenoot was gescheiden en vervolgens had geprobeerd te hertrouwen met een man van haar keuze. Dit wordt nog versterkt door het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming in België had ingediend, dat met name was gebaseerd op het feit dat zij vreesde bij haar vader te zijn. Verder haalt verzoekster aan dat zij geen eigen inkomen had toen zij in Marokko was, dat zij daar nooit alleen heeft gewoond en dat ze hoogstens alimentatie van haar ex-man zal kunnen krijgen, die op 1000 dirham wordt geschat. Zoals vermeld in stuk 6 bij het verzoekschrift lijkt het er naar het oordeel van verzoekster niet op dat de bedragen die alleenstaande moeders van hun ex-echtgenoten in Marokko krijgen voldoende zijn om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien. In deze omstandigheden lijkt het haar ongeloofwaardig te suggereren dat het voor haar eenvoudig mogelijk is om naar een andere regio te verhuizen zodat ze niet langer bang hoeft te zijn voor haar vader of ex-man. Indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, zou zij zich in zulke armoedige omstandigheden bevinden dat er geen enkele garantie is dat zij in haar eigen meest elementaire behoeften en in die van haar dochter zou kunnen voorzien, wat neerkomt op levensomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Door haar verklaringen niet voldoende te onderzoeken en door haar uiteindelijk terug te sturen naar Marokko, aldus verzoekster, voldoet de verwerende partij niet aan haar positieve verplichting om voldoende onderzoek te doen en ervoor te zorgen dat de rechten vervat in de artikelen 3 en 14 van het EVRM worden geëerbiedigd.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad om haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te willen verlenen en subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de zaak terug te verwijzen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Freedom House, “*Freedom in the world 2024 – Morocco*”, met vermelding weblink (stuk 2);
- Redaccion Madrid, “*Les femmes du Rif dénoncent la violence du Maroc et demandent le respect de leurs droits en tant que peuple*”, met vermelding weblink (stuk 3);

- Human Rights Watch, “*World Report 2024 – Morocco and Western Sahara*”, 2024, met vermelding weblink (stuk 4);
- Amnesty International, “*Maroc et Sahara occidental 2022*”, 2023, met vermelding weblink (stuk 5);
- A. AUBLANC, “*Au Maroc, le calvaire des mères divorcées*”, in *Le Monde*, met vermelding weblink (stuk 6);
- Landinfo, “*Morocco : Marriage and divorce – legal and cultural aspects*”, 2017, met vermelding weblink (stuk 7);
- A. P., “*Plus de la moitié des Marocaines victimes de violence conjugale*”, in *Bladi.net*, met vermelding weblink (stuk 8);
- Institut du genre en géopolitique, “*Les violences faites aux femmes au Maroc à l’heure du bilan*”, 2022, met vermelding weblink (stuk 9);
- Impact international, “*Forced Marriage and Violence against Women in Morocco : Legislations Failing to Put an End to Violations*”, 2019, met vermelding weblink (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/7 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.5. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet

steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.8. Verzoekster verwijt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij, ondanks dat de termijn van vijftien dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch is overgegaan tot een versnelde procedure om de redenen die in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) en h) van de Vreemdelingenwet worden uitgezet en overigens zonder deze bepalingen uitdrukkelijk te vermelden. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd, is er geen afwijking van deze termijn toegestaan en maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing geen één keer melding van deze termijn die het in acht moet nemen. Volgens verzoekster gaat het om een wezenlijke onregelmatigheid die noopt tot vernietiging, die blijk geeft van nalatigheid van de verwerende partij en waaruit blijkt dat de versnelde procedure waarin de wet voorziet hierdoor haar doel heeft verloren.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) en h) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals in casu, enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terugdrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen of indien de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

Het klopt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van voormelde subonderdelen van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Echter, daargelaten de vraag of de verwerende partij al dan niet verplicht zou zijn het specifieke subonderdeel te vermelden in de bestreden beslissing, blijkt uit de feitelijke motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, dat verzoekster onder deze subonderdelen valt.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in de gevallen bepaald onder het eerste lid, g) en h) de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*. Verzoekster werpt ten onrechte op dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd. Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure. De overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen belet het commissariaat-generaal niet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (*Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110 - 116*).

Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad, in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het commissariaat-generaal een versnelde procedure toepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en de verzoeker in dergelijke gevallen dan over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt. Los daarvan, wijst de Raad erop dat in casu artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is dat een beroepstermijn van 10 dagen vooropstelt *“indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”*.

Verzoekster toont bovendien niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

2.3.9. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoekster verklaart dat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Marokko, geen toekomst te kunnen uitbouwen voor haar en haar tweejarige dochter. Zij vreest op straat te zullen moeten leven en onvoldoende financiële inkomsten te hebben om in het levensonderhoud van haar dochter en zichzelf te kunnen voorzien. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekster verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekster.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) diende verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig in. Voorts (ii) merkt de commissaris-generaal op dat er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij verzoeksters motieven voor haar beschermingsverzoek. Bovendien (iii) weet geen van de uiteindelijk aangebrachte motieven te overtuigen en moeten bij de aangebrachte vervolgingsfeiten kanttekeningen worden geplaatst. Evenmin (iv) zijn er redenen voorhanden om verzoekster subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Tot slot (v) merkt de commissaris-generaal op dat de neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in het voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

2.3.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster meer dan anderhalf jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zij naar Nederland en België kwam op zoek naar een beter leven en om te trouwen met haar verloofde en dat zij pas om internationale bescherming verzocht op het moment dat zij voor de tweede keer dreigde te worden gerepatriëerd naar Marokko. Al deze elementen doen reeds in ernstige mate afbreuk aan een prangende nood aan internationale bescherming.

De Raad oordeelt dat van iemand die beweert een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te lopen, kan worden verwacht dat hij of zij zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling hierbij een tijdslimiet oplegt doet aan het voorgaande geen afbreuk en ontnemt verder ieder belang bij het betoog dat het opleggen van een tijdslimiet zou neerkomen op een drastische beperking van de mogelijkheid een verzoek in te dienen en van het recht op asiel voorzien in artikel 18 van het Handvest. Het feit dat verzoekster zolang heeft gewacht om zich op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Dit wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt onderbouwd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw vrees in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u reeds sinds 23 september 2022 in Nederland en vervolgens België verblijft (zie Annex 3 dd. 19.10.2022 verklaring van aankomst, uw stuk 2 in uw stukkenbundel; alsook het administratief dossier) en dat u pas op 16 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan worden verwacht dat zij dit onverwijld te kennen geeft bij aankomst. Daarenboven bleek u pas om internationale bescherming te hebben verzocht nadat u geïnformeerd werd dat u werd onderworpen aan gedwongen verwijderingsmaatregelen. Op 13 december 2023 werd u door de politie van de zone Brussel-Oost geïntercepteerd in het kader van verkoop van verdovende middelen, waarbij werd vastgesteld dat uw visum reeds lang vervallen was en u zich zonder geldige verblijfsdocumenten op het grondgebied bevond en werd u onder Bijlage 13 septies dd. 14.12.2023 overgebracht naar een gesloten centrum (zie administratief dossier). Aldaar en toen diende u bij aankomst evenmin een verzoek om internationale bescherming in. Pas twee maanden later, medio februari 2024, verzocht u om internationale bescherming. Op deze manier verhinderde u uw repatriëring naar Marokko die op 19 februari 2024 was gepland. Er moet worden onderstreept dat er reeds eerder een vlucht was gepland, namelijk op 28 december 2023, waar u geen vrijwillig gevolg aan gaf als DEPU (niet geëscorteerde repatriëring). Pas drie dagen vóór de tweede geplande vlucht op 19 februari 2024, die onder escortering van de federale politie zou plaatsvinden, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Dat u dus meer dan anderhalf jaar wachtte om internationale bescherming te vragen en dit verzoek pas indiende op het moment dat u voor de tweede keer dreigde te worden gerepatriëerd naar

Marokko, doet zeer ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Een en ander wijst er immers op dat u een verzoek om internationale bescherming indiende enkel en alleen om uw repatriëring te verhinderen en niet omdat u daadwerkelijk enige nood heeft aan internationale bescherming.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Dat zij niet werd bijgestaan door een advocaat die haar kon adviseren eerder een beschermingsverzoek in te dienen kan niet dienstig worden aangevoerd ter verschoning van het niet eerder indienen van het verzoek. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn/haar land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekster evenwel manifest niet heeft gedaan. Het stond verzoekster hierbij vrij het advies van een advocaat in te winnen zodat zij zich niet op de afwezigheid van bijstand van een advocaat kan beroepen ter verschoning van het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster verder opwerpt dat indien zij het verzoek enkel indiende om een uitzettingsbevel uit te stellen er wellicht weinig verklaringen of documenten in haar verzoek waren opgenomen, quod non in casu, merkt de Raad op dat het afleggen van uitvoerige verklaringen en het neerleggen van documenten nog niet maakt dat er een nood aan internationale bescherming aanwezig is in hoofde van verzoekster, wat uit hetgeen hierna volgt ook terdege zal blijken.

Dat verzoekster danig lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, getuigt aldus niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt, overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verder treedt de Raad het volgende omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de motieven voor het laattijdig verzoek om internationale bescherming:

“Verder moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw motieven van uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. U kwam immers eerst vanuit Marokko in Nederland aan op 23 september 2022 met een NL-visum in uw Marokkaans paspoort dd. 2.9.2022 en u bent vervolgens een maand in Nederland gebleven om dan door te reizen door naar België (CGVS p. 5). Ten eerste doet het de wenkbrauwen fronsen dat u zelf niet meer weet wanneer u uit Marokko bent vertrokken en wanneer u in België aankwam, u weet immers niet of dit in “2022 of 2023 of 2024” was (CGVS p. 5 + 6). Dat u uw moment van vertrek en aankomst niet in de tijd kan situeren, terwijl u een volwassen opgeleide vrouw bent die zelfstandig naar Europa was gereisd, is een bevreemdende vaststelling en wijst er op dat u uw land niet verlaten hebt omwille van een gegronde vrees van vervolging, wat bijkomend bevestigd werd doordat u, toen u op 13 december 2023 door de Belgische politie gevraagd werd waarom u niet wou terugkeren naar Marokko, simpelweg antwoordde “Je n’ai rien à faire là bas” (administratief dossier formulier bevestiging horen vreemdeling 13/12/2023). Ten tweede verklaarde u u dat uw motief voor vertrek uit Nederland naar België was gelegen bij uw wens te wonen bij uw verloofde in België (DVZ vragenlijst, p. 12). Met deze verklaring maakte u nogmaals duidelijk dat u naar België kwam om heel andere redenen dan het zoeken van internationale bescherming: u wilde naar België komen om bij uw verloofde te zijn en hier met hem te trouwen. Een en ander heeft u herhaald tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dd. 27.03.2024, want op de vraag waarom u naar België kwam, antwoordde u dat u wilde trouwen en de documenten voor het huwelijksdossier in orde wilde brengen (CGVS p. 6). U legde bij uw stukken ook diverse documenten en attesten van de burgerlijke stand neer van u en uw verloofde, documenten die u omschreef als uw “huwelijksdossier” (CGVS p. 3-4). Geconfronteerd met de vraag waarom u pas internationale bescherming vroeg op het moment dat u al een hele tijd in België was, verklaarde u dat het uw bedoeling was om hier uw leefsituatie te verbeteren, te trouwen, een vaste woning te hebben, te kunnen werken en studies te kunnen opnemen (CGVS p. 6). U gaf aan dat u geen andere voorgaande verblijfsrechtelijke procedure had doorlopen dan de huwelijksaanvraag (CGVS p. 6). U had inderdaad in Nederland evenmin internationale bescherming aangevraagd. In deze omstandigheden werd er dan ook vastgesteld dat u niet naar België kwam om bescherming te zoeken tegen vervolging of ernstige schade, maar met de duidelijke intentie om een huwelijk aan te gaan. Dit alles ondergraaft uiteraard verder de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees op zeer ernstige wijze.”

Van een restrictieve lezing van verzoeksters situatie, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, is hierbij geen sprake. Dat ze naar Nederland en nadien naar België kwam met het oog om te huwen ontslaat er haar immers niet van de volgens haar aanwezige nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bij gebrek aan precedentenwerking te dezen niet dienstig.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. In de bestreden beslissing wordt ten andere, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgesteld, geenszins enkel uitgegaan van de laattijdigheid van het verzoek om dit vervolgens te weigeren.

2.3.9.3. Immers wordt in de bestreden beslissing omstandig uiteengezet waarom geen van de motieven die verzoekster aanbracht weten te overtuigen dat haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In wezen haalt verzoekster socio-economische motieven aan ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Zo situeerde zij haar concrete vrees bij terugkeer naar Marokko erin dat het voor haar onmogelijk zou zijn om werk te vinden en in het levensonderhoud van zichzelf en haar tweejarige dochter te voorzien.

De Raad wijst erop dat louter sociaaleconomische overwegingen en problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofd suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt overwogen:

“Uw concrete vrees bij terugkeer naar Marokko situeerde u in hoofddorde bij uw twee jarige dochter, die volgens u “het grootste slachtoffer zou worden en het meeste zou afzien” (CGVS p. 13). Hierover doorgevraagd, gaf u aan dat uw dochter het nu zonder vader of moeder moest stellen in Marokko en dat u niet voor haar zou kunnen gaan werken (CGVS p. 13). U stelde vooral vrees te hebben voor hoe het zou zijn voor u en uw dochter bij terugkeer, u wist immers niet waar en hoe jullie dan zouden leven, hoe u voor haar zal kunnen zorgen, want u heeft geen werk in Marokko en in België heeft u wel altijd gewerkt (CGVS p. 13). U gaf aan dat u alleen wel uw plan zou kunnen trekken maar samen met uw dochter niet (CGVS p. 13). Verder vroeg u zich ook af hoe u in Marokko zelfstandig zou leven, want aangezien u enkel uw baccalaureaat heeft, vroeg u zich af hoeveel uw loon in Marokko zou bedragen en verwees u naar de vele betogingen in Marokko waarbij zelfs hoogopgeleiden het gebrek aan werk en voldoende loon aan de kaak stellen (CGVS p. 15). U herhaalde dat u naar België was gekomen om voor uw dochter een toekomst uit te bouwen en voor haar te kunnen werken (CGVS p. 16). U vroeg bescherming tegen de “armoede”, “hongersnood” en het gebrek aan stabiel leven in Marokko (CGVS p. 16).

Wat betreft al deze socio-economische motieven, verwees u naar een situatie in uw regio van herkomst waarbij het voor u onmogelijk zou zijn om werk te vinden en in het levensonderhoud van u zelf en uw dochter te voorzien (CGVS p. 15). Aangezien volgens wat u zei zelfs hoogopgeleiden geen werk vinden in Marokko, bent u naar Europa gekomen om een beter leven te hebben voor uw dochter en u (CGVS p. 15). Er moet ten eerste worden opgemerkt dat u uw twee jarig kind heeft achtergelaten in Marokko, alwaar het sedertdien door uw familie wordt opgevoed, omdat u eerst voor zichzelf uw documenten in orde wilde brengen en een vaste plek wilde hebben vooraleer uw dochter naar Europa te brengen (CGVS p.10). Deze verklaring klemmt zeer ernstig met uw voorgedragen vrees niet voor uw kind te zullen kunnen zorgen in Marokko, aangezien u uw kind achterliet in het land waar u stelt een vrees te moeten koesteren. Uit uw verklaringen blijkt verder geenszins dat het door u opgehangen beeld van armoede en tegenspoed op de arbeidsmarkt in Marokko oploopt tot enige vorm van vervolging of ernstige schade. Wel integendeel, uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u en uw familie het economisch goed stelde in Marokko. Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat u in Marokko steeds opeenvolgende verblijfplaatsen had en u dus nooit op straat heeft geleefd aldaar (CGVS p. 7). U woonde sinds uw geboorte bij uw ouders, vervolgens bent u gehuwd en ging dan wonen in het huis van uw echtgenoot, na de scheiding ging u terug bij uw ouders wonen, om vervolgens alleen naar Europa te vertrekken (CGVS p. 7). Uw vader had een eigen voedingswinkel vroeger en werkt nu niet meer wegens ziekte, hoge bloeddruk en “gebrek aan geduld” (CGVS p. 9). Uw moeder werkt niet (CGVS p. 9). Desalniettemin blijken uw ouders in Marokko geen financiële zorgen te hebben, wonen zij in een woning met andere leden van de familie en voedden zij naast uw twee jarige dochter ook nog uw twee broers en zus op (CGVS p.9+10+18). U omschreef uw familie zelf als “niet arm en niet rijk, normaal” (CGVS p. 12). Toen u kind was, betaalde uw vader een privéschool voor u en zorgde hij zelfs dat een bus u thuis kwam ophalen en naar school bracht (CGVS p. 12). Waar u verwees naar armoede en hongersnood in Marokko, bleek uw familie hier alleszins niet het slachtoffer van te zijn. Bovendien maakte u het niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Marokko zelf niet zou kunnen instaan voor kosten van het levensonderhoud van uw één

dochtertje. Eens in Europa aangekomen, stuurde u vanuit België immers geld naar uw ouders dat bestemd was voor uw dochter die bij hen verblijft (CGVS p. 13). U gaf aan te hebben gewerkt in België als poetsvrouw "in het zwart" (CGVS p. 16). U kan behalve Arabisch en Berbers ook Frans spreken (CGVS p. 16). U heeft gestudeerd aan privé- en staatsscholen in Marokko (CGVS p. 12+ 13). U beschikt over een diploma baccalaureaat in Marokko en u heeft een diploma als naaister (CGVS p. 14). In deze omstandigheden kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u in de toekomst wel degelijk in staat zal kunnen zijn om in Marokko in u en uw dochters levensonderhoud te voorzien en zo alleszins gespaard te blijven van een economische toestand die oploopt tot vervolging of ernstige schade. U maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het voor u niet mogelijk zou zijn om te werken in Marokko, zoals u dat in België steeds heeft gedaan. Hierbij kan in herinnering worden gebracht dat u op het punt stond te huwen met een familielid van Marokkaanse origine en niets u tegenhoudt u met uw toekomstige echtgenoot in Marokko te vestigen.

U verklaarde verder dat het voor u onmogelijk was om te gaan werken in Marokko omdat uw vader dat niet toeliet en dat de mannen in uw regio van herkomst (Rif regio) niet willen dat de vrouwen studeren en werken (CGVS p. 8). U gaf aan dat u allesbehalve vrij kon leven thuis in uw ouderlijk gezin (CGVS p. 12), dat u ook tijdens het huwelijk met uw ex-echtgenoot "niets mocht" en dat u "constant door hem werd geslagen" (CGVS p. 12). Het CGVS wijst er op dat u erin geslaagd bent om zonder het medeweten van uw vader in Marokko het diploma baccalaureaat te halen (CGVS p. 8). U bent thans een volwassen vrouw van 25 jaar die er ook in geslaagd is alleen naar Europa te reizen en eerst naar Nederland en dan naar België kon gaan om te huwen met uw verloofde (CGVS p. 5). Met deze verlovings beoogde u uw tweede huwelijk terwijl u actueel met uw ex-echtgenoot nog twist in een Marokkaanse rechtbank over de alimentatie voor uw dochtertje (CGVS p. 3+6). Er kan moeilijk worden ingezien waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om u in Marokko te vestigen weg van uw familie of uw ex-echtgenoot. Wanneer u gevraagd werd om zich elders in Marokko te vestigen, weg van uw familie, vroeg u zich luidop af naar waar u dan zou gaan, en bij wie, en u vreesde op straat te zullen moeten leven en dat de mensen u niet met rust zullen laten als gescheiden vrouw (CGVS p. 17). Maar zoals eerder gesteld, bent u erin geslaagd om een leven op te bouwen buiten Marokko, waardoor dit zeker mogelijk moet zijn voor u in uw thuisland. Het CGVS wijst er ook op dat uw bewering "constant te zijn geslagen" door uw ex-echtgenoot niet meer dan een blote bewering was en u hiervan geen enkel document voorlegde. Nu u van één beweerdelijke slag van uw vader (cfr infra) zelfs twee foto's van uw verwonding neerlegt, valt maar erg moeilijk aan te nemen dat u van de "constante slagen" van uw ex-echtgenoot geen enkel stuk kan voorleggen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in de toekomst een risico loopt op vervolging of ernstige schade door uw ex-echtgenoot. Jullie geschillen spelen zich luidens uw verklaringen allemaal af voor de rechtbank. Ook dient hierbij herhaald te worden dat u inmiddels gescheiden bent en bezig met de voorbereidingen van uw tweede huwelijk."

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt aldus dat verzoekster en haar familie het economisch goed stelden in Marokko, dat haar familie bij wie haar dochtertje verblijft niet het slachtoffer is van hongersnood en armoede, dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Marokko niet zelf zou kunnen instaan voor de kosten van het levensonderhoud van haar en haar dochter, dat zij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om te werken en dat moeilijk kan worden ingezien waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om zich in Marokko te vestigen weg van haar familie en haar ex-echtgenoot. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen overtuigende elementen aan waaruit kan blijken dat zij niet bij machte zou kunnen zijn bij terugkeer naar haar land van herkomst er werk en een woonplaats te vinden, te meer zij een baccalaureaat heeft behaald, een diploma van naaister heeft, tevens Frans spreekt, in België heeft gewerkt en van hieruit geld kon opsturen naar haar ouders voor de zorg van haar tweejarig dochtertje die bij hen inwoont en waardoor zij betrokkenheid aantonen. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoekster nog dat zij afkomstig is uit de Rif regio, maar dat zij altijd in de stad Nador heeft gewoond.

Waar verzoekster verklaart dat zij constant werd geslagen door haar ex-echtgenoot en één keer door haar vader na de scheiding omdat zij één keer zonder hoofddoek naar buiten was gegaan, treedt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande bij. Zo is de bewering van verzoekster dat zij constant werd geslagen door haar ex-echtgenoot niet meer dan een blote bewering, waaromtrent tot op heden geen enkel document is voorgelegd. Dit laatste is des te meer opmerkelijk daar verzoekster wel twee foto's kan neerleggen van de één beweerdelijke slag van haar vader. Verder dient te worden aangestipt dat verzoekster inmiddels gescheiden is en reeds opnieuw verloofd is en dat de geschillen met haar ex-echtgenoot zich luidens haar verklaringen allemaal voor de Marokkaanse rechtbank afspelen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de familiaal vermogensrechtelijke discussie die verzoekster met haar ex-echtgenoot blijkt te hebben in Marokko betreffende de alimentatie voor haar dochter buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. Waar zij verklaarde dat zij haar rechten niet zou krijgen in Marokko, wordt in de bestreden beslissing dan weer terdege als volgt overwogen: *Waar u overigens verklaarde dat u uw rechten niet zou krijgen in Marokko, moet worden opgemerkt dat uw rechtszaak over het onderhoudsgeld volgens uw verklaring nog lopende is (CGVS p. 14) en uit de door u neergelegde stukken blijkt ook dat u zelf beroep heeft aangetekend tegen het eerste vonnis van de*

familierechtbank van Nador, waarbij u in die beroepsprocedure de bijstand had van een eigen raadsman (stuk 3 stukkenbundel verzoekster). Dat u uw rechten bijgevolg niet zou kunnen laten gelden, heeft u bijgevolg allerm minst aannemelijk gemaakt, wel integendeel. Dit is niet meer dan een blote bewering. Uit algemeen beschikbare informatie blijkt overigens dat er in Marokko een werkend gerechtelijk apparaat bestaat, waarop u beroep kan doen. Dat u het niet eens bent met de inhoud van een gemeenrechtelijke uitspraak in uw land van herkomst, valt evident tevens uit het toepassingsgebied van de internationale bescherming.”

Wat de beweerdde slag van haar vader betreft toen zij na de scheiding één keer zonder hoofddoek naar buiten was gegaan, treedt de Raad dan weer het oordeel van de commissaris-generaal bij dat uit de twee foto's die verzoekster ter staving hiervan voorlegde (administratief dossier, map documenten, stuk 8), nog los van de vaststelling dat foto's makkelijk in scene kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte, niet kan worden afgeleid wanneer en waardoor de verwondingen precies ontstaan zijn, laat staan wie er verantwoordelijk voor zou zijn. Verzoekster geeft in het verzoekschrift overigens zelf toe dat de foto's in feite niet gedetailleerd zijn.

Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeksters vader en ex-echtgenoot een duidelijke controle uitoefenden over alle aspecten van haar leven in Marokko, kan verwezen worden naar de volgende terechte en pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Marokko een veel grotere vrijheid had en het beter stelde dan zou moeten blijken uit het door u opgehangen beeld. Uw ex-echtgenoot stond er op dat u nog voor het huwelijk een eigen paspoort zou regelen, zodat het voor u mogelijk was om mooie huwelijkskledij te kopen in Melilla en nadien te reizen (CGVS p. 4). U bent gescheiden van uw echtgenoot en uw ouders namen u nadien terug op in hun huis (CGVS p. 12). U ging samen met uw ouders op café (CGVS p.14). Het is thans uw moeder die uw dochter, door u daar achtergelaten, opvoedt (CGVS p. 10). U kan met uw dochter videocalls houden (CGVS p. 18). Uw toekomstige tweede echtgenoot is een familielid van u en is naar Marokko gekomen om u daar te ontmoeten (CGVS p. 11). U was dus in de mogelijkheid een tweede huwelijk aan te gaan, een huwelijk dat u vrijwillig wenste aan te gaan (CGVS p. 6). U kreeg de nodige medische en psychologische behandelingen in Marokko (CGVS p. 14 + 18). Uit al deze elementen blijkt niet dat uw situatie in uw familie of in uw eerste huwelijk aanleiding gaf tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dienstige, volgens haar “*alarmerende*” elementen aan die voorgaande overwegingen kunnen ontkrachten, laat staan weerleggen. Los van de vraag of verzoekster al dan niet in een gedwongen huwelijk zat, toont zij niet met overredende verklaringen, laat staan stukken aan dat zij hierbij geen enkele vrijheid had. Waar verzoekster meermaals aanhaalt dat zij geen eigen telefoon had, oordeelde de commissaris-generaal dan weer terdege dat “*het hebben van een eigen mobiele telefoon als inwonende dochter van uw familie geen internationaal beschermd mensenrecht is. Bovendien gaf u aan dat als u wilde telefoneren hiervoor de gsm van uw moeder kon gebruiken.*” Waar zij opwerpt dat zij zonder medeweten van haar vader haar baccalaureaat heeft behaald, wat bewijst dat hij haar recht op onderwijs heeft willen beperken, stipt de Raad aan dat zij als kind door haar vader naar een privéschool werd gestuurd en naderhand, toen hij dat niet meer kon betalen, naar een staatsschool en dat het al dan niet behalen van het baccalaureaat met toestemming van haar vader geen afbreuk doet aan het uiteindelijk behalen ervan.

Verder, gezien de door verzoekster geschilderde gang van zaken, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er zich, moest zij dit hebben gewild, gelegenheden hebben voorgedaan waarbij zij aan het gezag van haar vader en ex-echtgenoot zou hebben kunnen ontsnappen. Er kan van verzoekster verwacht worden, indien zij thuis/bij haar ex-echtgenoot wel degelijk op dermate wijze problemen ondervond, dat zij dan ook naar een effectieve oplossing gezocht zou hebben om aan de door haar beweerdde druk te ontkomen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgeworpen:

“Dat u voorhiel bij geen enkele organisatie in Marokko terecht zou kunnen voor hulp, is allerm minst plausibel. U blijkt slechts één organisatie te hebben aangezocht, maar weigerde verder hun hulp omdat deze volgens u “alle informatie doorspeelden aan uw echtgenoot” (CGVS p. 14). U beweerdde verder dat er u geen hulp kon worden gevonden in Nador, waarbij het echter onduidelijk was waarop u zich hiervoor baseerde (CGVS p. 15). Op de vraag of u dan geen hulp kon zoeken buiten Nador, gaf u aan dat u liever in Europa hulp wilde zoeken dan deze in Marokko te vragen (CGVS p. 15). U verklaarde verder in tegenspraak met bovenstaande dat u wel “veel had geprobeerd” hulp te krijgen maar dat u geen hulp had kunnen krijgen in Marokko, waarbij het echter weer onduidelijk bleef waar u zich op baseerde om deze uitspraak te doen (CGVS p. 15). Er moet bovendien worden opgemerkt dat u wel degelijk hulp had gekregen in Marokko. Het was immers met de tussenkomst van een leerkracht dat u op kosteloze wijze uw baccalaureaat had kunnen behalen aan een staatsschool (CGVS 16). Op basis van uw verklaringen is duidelijk dat u geen enkele concrete poging heeft ondernomen om effectief op te zoek te gaan naar hulp in Marokko. U maakte het alleszins niet aannemelijk dat het voor u onmogelijk was om enige hulp in Marokko aan te zoeken. Gelet de door u geschetste precaire

situatie, komt uw manifest en totaal gebrek aan initiatief om uit uw voorgehouden situatie te geraken, zo weinig aannemelijk voor, waardoor dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.”

Door verder te verwijzen naar algemene informatie aangaande de situatie van vrouwen in Marokko inzake gedwongen huwelijken, gescheiden vrouwen, hun rechten en het gedrag van de Marokkaanse autoriteiten jegens hen, en die geen betrekking heeft op de persoon van verzoekster (stukken 2 t.e.m. 10 bij het verzoekschrift), slaagt verzoekster er geenszins in hard te maken dat zij bij terugkeer dient te vrezen voor haar vader en ex-echtgenoot of bij uitbreiding de samenleving. De Raad stipt aan dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land en regio van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat de beweerde opzettelijke aanrijding en de eenmalige bedreiging door de broer van haar ex-echtgenoot betreft, wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt overwogen:

“Betreffende uw beweerdelijke opzettelijke aanrijding, vertelde u voor dat u hiervoor klacht had ingediend bij de politie die de zaak blijkbaar heeft onderzocht, want uit hun bevindingen bleek dat de betrokken bestuurder te snel reed omwille van zijn zieke moeder (CGVS p. 14). Bijgevolg is deze voorgehouden aanrijding die een aanslag op u zou zijn geweest, beraamd door uw ex-echtgenoot opnieuw niet meer dan een blote bewering. Dat u bovendien geen beroep zou hebben kunnen doen op de Marokkaanse autoriteiten ter eventuele bescherming hiervoor, werd tegengesproken door uw eigen verklaring.

En tenslotte, dat u mondeling een keer bedreigd werd door de broer van uw ex-echtgenoot toen u naar het toilet ging in een café waar u samen met uw ouders was (CGVS p. 14), is wederom niet meer dan een blote bewering, die niet meer bleek in te houden dan een eenmalige mondelinge bedreiging waarna er niets meer is gebeurd (CGVS p. 14). Dat u samen met uw ouders op café kon gaan wijst er overigens op dat uw voorgehouden beeld van vrijheidsbeperking sterk gerelativeerd dient te worden.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en blijven, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind.

Verzoekster kan in het verzoekschrift tot slot niet voor het eerst voorhouden dat zij omwille van haar etnische afkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft. Tijdens de administratieve procedure haalde verzoekster inderdaad aan dat haar moedertaal Amazigh/Berbers was, maar zij liet in haar verklaringen toen nergens optekenen dat zij omwille van haar etnische origine een nood aan internationale bescherming heeft. Dat uit algemene informatie moet blijken dat de situatie van vrouwen van haar etnische groep verre van optimaal blijft volstaat verder niet om een persoonlijke, concrete vrees voor vervolging aan te tonen.

De Raad benadrukt nog dat de door verzoekster geciteerde arresten van de Raad individuele gevallen betreffen en geen precedentwaarde hebben. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.3.9.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, andere dan de reeds besproken foto's van haar vermeende verwondingen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Marokko.

2.3.9.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen. Specifiek wat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing overigens terecht aangehaald dat verzoekster geen enkele melding van politieke activiteiten maakte en zeer specifiek stelde geen andere vrees te hebben in Marokko dan een onzekere toekomst voor haar en haar dochter op socio-economisch vlak.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan en geeft overigens zelf aan dat dit subonderdeel niet van toepassing lijkt te kunnen zijn.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. In zoverre in de uiteenzetting van de middelen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgeworpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Waar verzoekster subsidiair vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

V. SERBRUYNS